

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
16:29	17:28	17:55
16:28	17:32	18:00
16:27	17:26	17:53

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

תיקון המידות

מה קשה יותר לתקן את המידות הרעות או את המעשים הרעים?

כח התפילה

אחד הרגעים המרוממים ביותר בלוח זמנו של יהודי, הינם רגעי ההתרפקות והקירבה עם אבינו שבשמים. שלוש פעמים ביום כזכות קבועה פלוס כרטיס חופשי להשתמש בתפילה בכל עת, עומדים לימינו לסייענו, ניצבים עימנו בכל תהלוכות יומנו, ובעזרתם אנו עוברים את ההתמודדויות והמכשולים, המהמורות וגם רגעי השמחה העוברים עלינו ביום יום.

עד לפני רגע, היו כאן דאגות ומצוקות, משימות ומטלות. היינו צריכים להספיק כך וכך, ולקנות מוצרים אלה ואלה, ולעבור אצל רופא פלוני ולסדר גידולת וקטנות. מאות דאגות גדולות וקטנות המצטברות על שכלנו, וכולן מעסיקות אותנו, טורדות את מנוחתנו, לוקחות לנו את יישוב הדעת.

ואז, מגיע הרגע הגדול. יהודי נכנס לבית הכנסת, ובבית אחת - מתנתק, ניתוק מלא ומוחלט. הוא מותיר את הדאגות והמטלות בחוץ, ונכנס לרחף בתוך ענן אצילי וקסום, יקר והדור, של קרבה וקשר עם אביו שבשמים. העולם שמאחוריו נעצר, ההטרדות המרובות מתבטלות, והוא נכנס לתוך אוירה אחרת, גבוהה ומרוממת.

עכשיו, הוא מתרפק על הקשר האבהי, הייחודי, היוקרתי והיקר כל כך, עם אביו אוהבו שבשמים. עכשיו הוא משבח אותו, משוחח אתו, מספר לו את הקורה עמו. אלו רגעי התרגשות אהובים, בהם המולת העולם אינה תופסת מקום, והיהודי מתייחד עם אהבתו הגדולה לאביו שבשמים, ועם הזכות הכבירה לשוחח עמו, לשורר לו, לבקש ממנו.

זה קורה ומתרחש בלב של כולנו, לפחות שלוש פעמים ביום, מהסיבה הפשוטה - שכל הדאגות והמטלות והמצוקות והבעיות - זקוקות לפתרון שלנו ולפעולותינו כל עוד אנו בחוץ, נאלצים להתמודד לבד מול מבול החיים הסוער. ברגע שאנחנו נכנסים לשיחה אישית עם המלך, עם מלכו של עולם המכוון ומדריך את כל העולם הזה והמתרחש בו, אנו מצויים במקום בו נפתרות הבעיות באמת, בזירה הנכונה בה נקבעים הדברים.

מאכילה ושתייה וכדומה. ראיתם פעם בן תורה, ראיתם תלמיד חכם שמספר איזה שוקיים אכלתי, איזה בקלוואה אכלתי? זו בושה. איזה תוספות למדתי! שמעו סברה שאמרת. לומדים סוגיא לעומק ושמתים בכל חידוש.

כמו שכותב ה'שבט מוסר': אוי למי שמכלה ימיו בהבל וריק! אוי לגוף שיוצא מן העולם ריק מזכויות ומלא בעוונות. אוי לעיניים שלא הלכו באמונה! אוי לאוזניים שלא שמעו תוכחת. כמו שאמר שלמה המלך, ואוזן שומעת תוכחת חיים בקרבת חכמים תלין, מי ששומע מוסר הוא חכם, הוא עולה ומתעלה משתפר ומצליח.

אוי למשביע נפשו מלחם ומרעיבה מתורה! הנשמה שלו רעבה, היא רוצה רוחניות, יש אנשים שהנינו נינים שלהם יכולים לשבת בלי לעבוד ולחיות ברוחה. והם צמאים לעוד ועוד מיליונים, למה? התשובה היא, באמת אין זה מהגוף אלא מהנשמה, הנשמה צמאה לרוחניות, והם לא יודעים ומאכילים את הגוף. כתוב בזה"ק על בשר אדם לא יסך, מה זה "בשר אדם"? האדם זה הנשמה, הבשר זה המלבוש של האדם. הנשמה רוצה רוחניות, תורה תפילין מוסר. אנשים יוצאים מהדרשה הם "מלאים" מה קרה? יש לה את הסיפוק שלה, יש לה אוכל. היא רוקדת ושמחה בפנים. אדם מרגיש שחסר לו והוא הולך לעשות עוד מיליון ועוד מיליון, אוהב כסף לא ישבע כסף. אבל הנשמה לא רוצה את זה היא רוצה רוחניות!! ילד רעב במיטה ובוכה, הוא לא יודע לדבר, אתה מביא לו משחקים והוא ממשיך לבכות, הוא צורח, הוא רוצה אוכל ומביאים לו משחקים, מתסכל אותו. כך הנשמה זועקת תן לי אוכל, ואתה נותן לה כסף. "אין הנשמה אוהבת עולם הזה כלל אלא מואסת בו".

וזה מה שאמרה התורה: כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם, מה זה מוצא פי ה'? התורה הקדושה, השבת התפילין והמצוות הם ממלאים את ליבו של האדם, וכל מה שאדם לא ממלא את חובתו, הוא תמיד מרגיש חסר. שבת שלום!

מה קשה יותר? לתקן את המידות או לתקן את המעשים? כתוב ברמב"ם בהלכות תשובה: כשם שצריך אדם לשוב מאלו (המעשים הרעים) כך הוא צריך לחפש בדעות רעות שיש לו ולשוב מן הכעס ומן האיבה ומן הקנאה ומן ההתול ומרדיפת הממון והכבוד ומרדיפת המאכלות וכיוצא בהן מן הכל צריך לחזור בתשובה ואלו העוונות [של המידות והתאוות] קשים מאותן שיש בהן מעשה שבזמן שאדם נשקע באלו קשה הוא לפרוש מהם וכן הוא אומר יעזוב רשע וכו'.

מעשים יכול אדם לתכנן ולעקור, להחליט החלטות ולקבל קבלות. אבל מידות תלויות בלב, החלטות לא פועלות פה, זה בדם, בטבע. הנה מעשים שבכל יום. אדם חוזר בתשובה, ובא לישיבה, בבית אחת הוא עוקר את מידת הכעס שלו? אם היה גאוותן הוא נעשה מיד עניו? הוא בא לישיבה עם כל החבילות של המידות הרעות שלו, ובכח התורה והמוסר עם השנים הוא מתעדן ומשתנה עד שצומח לאילנה רברבא, פנים חדשות באו לכאן. אין דברים כאלה ברחוב, אין אדם שהיה גאוותן ונעשה עניו, כעסן ונעשה רגוע, אין דבר כזה ברחוב. להפך, כל יום ורגע עושה אותו יותר ויותר גרוע.

ממילא מובן למה לשנות מידות זה עיקר העבודה של האדם, כמו שאומר הגר"א באבן שלמה "שעיקר חיזוק האדם הוא להתחזק תמיד בשבירת המידות ואם לאו למה לו חיים". בא לבנות את עצמך, אתה לא בונה יהלום, אתה בונה את עצמך! אנשים עובדים על הכל, חוץ מעל עצמם! ובחוף, איש את רעהו חיים בלעו. "החרדים האלה..." מה הם מכירים בנו? אם הם היו יודעים רגע אחד שהם טועים היו חוזרים בתשובה.

סיפורתי פעם, מה שאמר כאן בישיבה הרב אורי זוהר שליט"א. הוא אמר למה חילוני דומה? לתולעת בתוך תפוח. תולעת נמצאת בתפוח היא עושה שם "סלטות" כל היום מרגישה טוב, כל העולם זה התפוח לאכול ולשתות, יום אחד היא מוציאה את הראש החוצה ואומרת הוי! איזה עולם גדול! יש עוד דברים חוץ מאכילה ושתייה. כך אדם ברחוב חושב שהחיים זה אוכל, בטן בטן ובטן, מימונה, על האש, חג פלוני על האש, כל יום חופש על האש ועל הרצפה. תאכל תאכל וזהו, אכול ושתו כי מחר נמות. אבל כשהוא מגיע לאור התורה הוא רואה דברים גדולים ונשגבים

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

אמונה ובטחון

פינת ההלכה

פרשת שבוע

מדריך לחיים

סיפור לשבת

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

זהירות מגזל!

היה זה לפני קרוב לארבעים שנה. במשרדה של ישיבת

נדבורנה בבני ברק נערכה אסיפת חירום, לנוכח המצב הכלכלי הקשה אליו נקלעה הישיבה. החובות האמירו לסכומים דמיוניים, ולכל הנוכחים היה ברור כי במצב הנוכחי אי אפשר להמשיך עוד. מנהלי הישיבה ראו שחורות, לא האמינו כיצד מפעל התורה הגדול אליו התמסרו כל כך שוקע תחת נטל החובות. לפתע, נראה היה כי הפציעה קרן אור בקצה המנהרה...

היה זה בעיצומו של יום בהיר. על דלת המשרד נקש עורך דין בכיר, עניבה הדורה לצווארו ותיק ג'יימס בונד חבוק בידיו. מבע פניו היה זעוף, והוא ביקש לשוחח עם אחד ממנהלי הישיבה, הרה"ח ר' אורי וסנר שליט"א, שסיפר לנו את הסיפור לפרטיו.

כשהתיישב, הוציא עורך הדין מתיקו ערימת מסמכים חתומה בחותמת שעווה נוטריאנית כבידה, והניח על השולחן בחבטה. ניכר היה כי הוא מנסה בכל דרך להביע את זעמו, כפי שאכן פתח ואמר: 'אני מייצג את בני משפחתו של המנוח, מר יצחק א. מתל אביב, שנפטר לפני כמה חודשים. ובכן, המנוח רשם בצוואתו את כל רכושו לטובת ישיבת נדבורנה, אך הדבר לחלוטין לא מקובל על ילדיו...'

עורך הדין השתהה קמעא והוסיף: 'תראה, הצוואה נערכה כדת וכדין, אך לא הגיוני שאדם שבקושי היה לו קשר לבית נדבורנה, יורש בנין בן שלוש קומות ברחוב דיזינגוף בתל אביב דווקא לישיבה, שלא לדבר על חשבונות הבנק, קרנות הפנסיה ועוד ועוד... בקיצור, אנו לא מתכוונים לוותר בקלות, יהיה עליכם להיכנס עמנו למו"מ או לקרב משפטי מתיש, על מנת לקבל את חלקכם בירושה. גם ילדי המנוח זכאים לקבל מעזבונו הגדול, ואני עומד להילחם למען זכותם זו!'

למרות נימת האיום הסמויה בדברי עורך הדין, בהנהלת הישיבה, למותר לציין, יצאו במצהלות שמחה. בניין רב רושם ורחב ידיים, 3 קומות, במרכז תל אביב, עם נוף מהמם ושטחי מסחר מוריקים מסביב... הם החלו לדמיין את דמי השכירות הגבוהים, וניסו לברר על המיליונים שבחשבון הבנק, שיועברו אליהם טבין ותקילין... מה יכול להיות יותר טוב בעיצומו של משבר כלכלי חמור העובר על הישיבה? האם יש מים קרים ומרעננים יותר לנפש עייפה מעומס החובות?

על אתר נכנסו מנהלי הישיבה אל מורי ורבי כ"ק האדמו"ר בעל ה'באר יעקב' מנדבורנה זצ"ל, לבשרו את הבשורה הטובה. הם היו בטוחים כי הרבי יקבל את הבשורה בשמחה עצומה - הן כמה מאמצים ומשאבים, דם ויזע, הוא משקיע למען

הישיבה. הן חובות הישיבה - הם חובותיו שלו, הוא נושא אותם על לוח לבו, ופועל לצמצמם בכל דרך אפשרית. והנה, הגיע הרגע הגדול בו נוכל לבשר לו כי העננה הוסרה, סכום של מיליוני שקלים עומד ליפול לקופת הישיבה...

הרבי שמע את הדברים בקשב, אך להפתעתם הרבה - לא זינק ממקומו בשמחה וגם לא יצא במחול. תגובתו הפתיעה אותם, פערה את עיניהם בתדהמה:

'אהה...', אני לא יודע... מי אמר שזה בסדר, שהצוואה נכתבה כדין, שמותר לנו להשתמש בכסף הזה... אינני בטוח כלל שאני רוצה בכסף כזה להחזיק את הישיבה, באשר לא ברור לי שהדבר מותר מבחינה הלכתית!...

ליבם של פרנסי הישיבה הלם בפראות. מה??? הישיבה מקבלת מתנה של מיליוני שקלים בעיצומו של משבר כלכלי נורא, והרבי מסרב לקבל את הכסף? למה? מדוע?!

הרבי הבחין בפנים התמהוות, נענה ואמר: 'צאו ושאלו את הגאון רבי ניסים קרליץ שליט"א, שידידו רב לו בהלכות כגון דא. אם יתיר לנו לקבל את הכסף - נתחיל לחשוב מה עושים. ואולי לא יתיר בכלל. אין לי חשק לכסף הזה, שאינני יודע כמה העברתו לידינו כשירה וראויה...' - הפטיר הרבי, כשנימת תקווה סמויה טמונה בקולו, מרעידה את נפש היושבים בחדרו...

נכנסו מנהלי הישיבה למענו של רבי ניסים קרליץ, אשר שמע את כל הפרטים ופסק כי מותר לקחת את הכסף. אבן כבידה נגולה מעל ליבם, והם שבו אל הרבי בפנים צוהלות. 'רבי ניסים פסק להתיר! - ששו לדווח ולבשר, 'עתה נוכל לקחת את הכסף ולהציל את הישיבה!'

מצחו של הרבי נחרש קמטים, לבו עדיין לא היה רגוע. 'הרב פסק להתיר בקלות, או שהוסיף עוד משהו, עוד משפט, עוד אמירה?'

מנהלי הישיבה נחרדו, אך דיווחו את האמת, כי רבי ניסים הפטיר אחר כך: 'למרות שפסקתי להתיר, אפשר להבין את חששותיו של הנדבורנער רבי. הן הוא יהודי ירא שמים, אני מבין מדוע הוא חושש, זה מותר, אך לא מאה אחוז גלאט כשה...'

כששמע הרבי את הדברים, פניו האירו בלבת אש. הוא קפץ ממקומו כנשוך נחש ואמר: 'אז אני לא רוצה את הכסף הזה. לא רוצה בו. הלא מטרת בניית וקיום הישיבה היא לגדל ולחנך לתורה ויראת שמים, וכסף אינו כשר משבש את המטרה הזו, מונע את מימושה!'

רוצה בו, למרות שאני מודע למצבה הכספי הקשה של הישיבה, ושהירושה הזו יתה יכולה להציל אותנו ולשרת את הישיבה לאורך שנים. צאו והודיעו לבני המשפחה שאתם מוותרים על כל הכסף, ובלבד שהישיבה תישאר חממה מוגנת המופעלת רק בכוחם של כספים כשרים ומהודרים, מאה אחוז גלאט כשר ללא פקפוק!'

המעמד היה מרטיט, נורא הוד. מנהלי הישיבה שכבר חשבו שנושעו ממצבם הדחוק, הביטו ברבי בפנים פעורות, אך הבינו כי הוא נחוש בדעתו. הוא דיבר על ליבם והסביר למה חשוב לו כל כך להימנע מלקיחת הכסף הזה, למרות שהדבר מבטיח את המשך מצוקת הישיבה.

עורך הדין ובני משפחת המנוח, בשומעם את הבשורה, הרהרו כי לבטח מדובר באסטרטגיה משפטית... הן לא יתכן בעולם שמאן דהוא יוותר על סכומי עתק, זה פשוט לא הגיוני, לא יתכן במציאות. אך המסמכים נכתבו ונחתמו כדת וכדין, הישיבה הוציאה תצהיר לבית המשפט לפיו היא מכירה בכך שהילדים הם בעלי הממון הרב, והם אכן זכו בו!

אך הרבי, מנהלי הישיבה ותלמידיה, זכו בהרבה יותר - במסר לחיים: לכל מטרה בעולם ובייחוד לגידול וחינוך לתורה ויראת שמים, חשוב כל כך להקפיד שכל הכסף יהיה כשר ומהודר, נקי מכל סרך פקפוק. רק כך ניתן להבטיח לצעירי הצאן גדילה וחינוך מיטביים שיתנו את אותותיהם לאורך ימים ושנים!

הבה ניקח את המסר העולה מהסיפור הזה לתשומת ליבנו. לפעמים הפיתוי גדול, מדובר בסכומי כסף ניכרים, אפשר להשיגם בלי מאמץ, ואולי זה אף עומד בדרישות החוק. אבל כסף שאינו שלנו על פי דין תורה, כסף שלא הרווחנו אותו ביושר ממקורות טובים ומיהימנים - אנחנו מוותרים עליו בחפץ לב, כי אין לו מה להועיל, הוא יכול רק לחולל נזקים!

הבה נבטיח שבארנק שלנו יש רק כסף כשר, שלחשבון הבנק שלנו לא תחדור ולו פרוטה אחת שאינה מהודר אל"ף אל"ף. אם אנו הורים החפצים בהצלחת ילדינו, מנהלי מוסדות החפצים בהצלחת תלמידינו, עוסקים בצרכי ציבור החפצים להגדיל תורה ולהאדירה - הבה נבטיח שכל מקורות המימון כשרים לעילא ולעילא, רק כך נבטיח את ההצלחה וההתפתחות לדורי דורות בסייעתא דשמיא!

"אם יתיר לנו לקבל את הכסף נתחיל לחשוב מה עושים ואולי הוא לא יתיר בכלל..."

ברכת ברך עלינו

• מנהג ארץ ישראל להתחיל להתפלל על הגשם ב-ז' בחשוון (השנה מיום שני בלילה), ומנהג הספרדים לומר נוסח "ברך עלינו", ומנהג האשכנזים לומר תמיד "ברך עלינו" ורק בימות הגשמים אומרים "ותן טל ומטר לברכה", ובימות החמה אומרים רק "ותן ברכה" וכו'.

• משמיני עצרת אנו אומרים בתפילה "משיב הרוח ומוריד הגשם" במקום "מוריד הטל", וזה נקרא מזכירין את הגשמים אולם עדיין אין מתפללים עליהם, וב-ז' בחשוון מתחילין להתפלל על הגשמים שירדו, והטעם מפני שעם ישראל היה עולה לירושלים לחוג את חג הסוכות וחול המועד, וכדי שיספיק אחרוני העולים להגיע לביתם ולא ירד עליהם גשם לכך לא מתפללים רק עד ז' בחשוון שאז כבר כולם הגיעו לביתם.

• כיום שאין בית המקדש בכל זאת מתחילים לומר "ברך עלינו" מ-ז' בחשוון, כיוון שעדיין יש פירות ותבואה בשדות, ומחכים עד שיעבור זמנם ומתחילים להתפלל על הגשמים.

• בנוהג שבעולם אדם

שהוא רעב ומישהו נותן לו פרוסת לחם קטנה כמה אותו רעב מוקיר טובה לאותו אחד, אולם אם הוא מפרנסו תמיד שלא יבוא לידי רעב אזי כח ההרגל שאחר כמה פעמים אותו הוקרה יורדת אע"פ שכולם יודעים שזה שמפרנסו תמיד טובתו מרובה משל זה שנתן לו פעם אחת פרוסת לחם, הנמשל הוא כלפי ה' יתברך שהוא מוריד הגשם ומחיה את העולם ומרוה את כל היבולים, וזהו חסד גדול שעושה ה' יתברך עם בני אדם שנותן להם גשם.

• וחז"ל הפליגו במעלת יום שיורדים בו גשמים, שהוא כמו יום שנתנה תורה לעם ישראל, וכמו יום שנבראו שמים וארץ ועוד כהנה.

• אמרו חז"ל שיורדים גשמים רק בשביל בעלי אמונה, ולכאורה מה שונה אמונה זאת משאר מעשים טובים? אלא אמר הקב"ה כל זמן שיש אמונה בין בני אדם כגון פלוני הפקיד אצל פלוני כסף או איזה חפץ ולא היה עדים, ואותו אחד לא כופר בפקדון, או שאדם מצא מציאה ואף אחד לא ראה שהוא מצא אותו והוא משיב לבעליה, או כל שאר דברים שאדם יכול להסתיר מחברו ובכל זאת אינו

בישיבה, מחשש ששוב תתלקח שריפה ותתפשט, וכל אנשי המושב יילכדו חלילה במקום כאשר הכול יעלה באש. די היה במחשבה המחרידה על אפשרות כזו כדי לעזעזע אותו עמוקות ולהוציאו מכלל פעולה. כאשר עברו כמה ימים שלא הלך לישיבה והוא התקשה להתגבר על פחדיו, הוא הגיע לבקש עזרה. בסופו של דבר, הוא נרגע רק כאשר למד להשלים עם המציאות, שבמידה מסוימת תמיד יש אפשרות להיקלע למצב מסוכן, אבל למרות זאת אין משמעות הדבר שכולנו בסכנה מידית.

והנה סיפור נוסף ברוח הדברים: עם הולדת ילדם הראשון, פיתח זוג צעיר פחד וחרדה ממוות בעריסה, ה' ירחם. הם עשו תורנות ליד מיטת תינוקם במשך שעות הלילה- בכל פרק זמן נשאר אחד מהם ער כדי להשגיח על התינוק ולוודא שהוא חי ונושם(!). הם הגיעו אלי כאשר היו עייפים ומותשים, על סף קריסה, לאחר לילות רבים חסרי שינה. די מסובך ולא פשוט כלל לומר להורים מודאגים: "מקסימום...!" יש צורך בטקט, ברגישות ובתובנה כדי להביאם להכרה שכולנו די מוגבלים ביכולתנו להתגונן מדברים כאלה, ה' ירחם. תודה לא-ל יתברך שמו, הייתה לי הסייעתא דשמיא לומר להם את המילים הנכונות ואת המשפטים המתאימים, והם יצאו ממני מוכנים להשאיר את גורל ילדם האהוב בידי ה', ולא לשבת ליד מיטתו בשעת הלילה. בתחילה היה להם קשה להתאפק, ומדי פעם בפעם הם הלכו לראות אם הוא נושם, אבל לאט לאט נרגעו ונמו את שנתם ברגיעה.

רבים מאלה שאצלם כן קרה אסון, ה' ירחם, ונוטים להסתבך בפחדים ובחרדות כאלה. לא משנה אם זה היה מוות בעריסה, חנק ממאכל שלא ירד במקום הנכון, או נפילה מכיסא או שולחן שהסתיימה בזעזוע מוח רח"ל. טבעי שבמקרים הללו יפתחו הקרובים חרדה, בנוסח הידוע "מי שנוכה ברותחין נוהר בפושרין". ואולם אם החרדה אינה פוחתת עם הזמן שחולף, או אם הפחדים מחריפים ומתחילים להיות מטריד בחיים יש לטפל בהם.

למאמרים נוספים של הרב אהרן פרידמן
כנסו לאתרנו: Rabenu.com

ללא פרוטה בכיסו ענה לו הרב בדרך צחות "כל עוד אבא שבשמיים חי אין לנו ממה לדאוג" וכן היה שהגיעו לעיר ברודי כנסו לרב קהל רב וביקשו ברכות ונתנו צדקות כך שלא חסר להם מאומה.

דבריו של הבעלש"ט הם בסיס האמונה שדיברנו עליה שהיא הצלתו של נח מגזרת ה"מבול", אנו צריכים להיות באמונה והבנה שבורא עולם הוא אבינו אנחנו בידיים של אבא טוב אבא אוהב ואנו מוחקים מהלקסיכון את המילה "דאגה".

מסופר על אישה עניה בעיר "ווינסבורג" שבנה היה בחוליו בין חיים למות, היא אספה את הפרוסות האחרונות וניגשה לרופא שכתב לה מרשם, בתמימותה נגשה לבית המרקחת וביקשה את התרופה להפתעתה בסוף הרקיעה ביקש הרוקח סכום גדול של כסף, ניסתה האמא לשכנע אותו שבה בסיכון ואין לה אפילו דולר אחד אך ללא הצלחה, החליט הרוקח לעשות עסקה היא תעבוד אצלו שנתיים וחצי כמנקה תמורת התשלום בלית בררה הסכימה האמא, לקחה את התרופה ויצאה לבנה בדרכה התנפל עליה איש מוזר חטף את תיקה חפש כסף ומצא רק את בקבוק התרופה בחושבו שבפנים נמצא אלכוהול שתה מעט וזרק את הבקבוק, בדמעות הרימה האמא את הבקבוק וחזרה לרוקח בטענה שתעבוד אצלו עוד שנתיים וחצי רק שיכין לה שוב את התרופה, הסתכל הרוקח על המרשם ועל הצבע של התרופה והבין שישי כאן בעיה גדולה, הכין הרוקח את התרופה החדשה ובקש מהאמא שלא תחזור לכאן יותר לא לעבוד ולא בכלל. האמא שהייתה יהודיה שפחדה מגזל לא הסכימה עד שהרוקח הסביר לה שעשה טעות ובתרופה הראשונה שילב בין חומרים שיוצרים רעל מזיק ואינו רוצה שהטעות תתפרסם לכן מבקש שלא חזר לכאן יותר. הבינה האמא את גודל הנס שקרה הגיעה לביתה שמחה עם התרופה שהקימה את בנה מחולי.

האמונה היא גם שלא מובן לנו מדוע זה קרה להאמין שהכל מאבא והכל לטובה.

הרב צח ויאה מריצה באתר ישיבת אור דוד
להרצאות נוספות כנסו: Rabenu.com

לא דמיונית

הקדושה היו פיגועים רבים עליה, השם ירחם, פיתחו רבים קומות ציבוריים הומים, מחשש רימים שבהם רחובות מרכזיים מאד, והפחד הרגש באוויר. סעים באוטובוס הבחינו בנוסע מהם שירדו בתחנה הקרובה באותו אוטובוס.

פחד והחרדה קנו שביטה בליבם, יותה. אחד מהם למשל, לא העז לשוק 'מחנה יהודה' בירושלים. ובוס בין- עירוני, מאחר שפעם, דרדר מחבל אוטובוס של ימים נספו ונפגעו קשות. עזרתי באוטובוסים ציבוריים, על ידי דרגתית לחשיפה: בתחילה הוא תעבור ליד השוק, ירד שם והלך של השוק, דבר שלא עשה שנים. ע מחוץ לעיר, עד שהתגבר כליל

קיץ חם פרצה שריפה גדולה חור צעיר שלמד במושב שליד חרדה עמוקה ופחד להיות

ל נח מהמבול?

כך מהסיבה שהיו מבולבלים מנינים בקב"ה שהוא זן ופרנס צא חולים, ולכן גזרת ה"מבול" (רדיו) כי כל הגזל את חברו ניכר ה בבורא עולם שהוא זן ומפרנס ש בכך אז איזה סיבה יש לגזל, מה שחיו ללא אמונה, "נח" דרכו לכן בסוף פרשת בראשית כתוב 'שכל הענייני שנח מצא חן זה את ה' גם שבעליה וגם בירידה מכח אמונתו זכו להנצל נח ובניו

שם טוב זי"ע שבנסיעתו לעיר מידו ר' מאיר בעיר הורודנקה מסע ל"ברודי", תלמידו הסכים ללאכסניה ראה תלמידו שאחרי ל לבעלש"ט כספו, הצטער ר' קח מביתו כסף, ולפתע ראה שני נותנים זה מטבע זה הרב לקח לתו לעשירים וצויה שינתנו אותו מטבעות שיחלקו שם לעניים, ל הנעשה שאל את הרב ילמוני את המטבע לעשירים הרי הרב

יום, היסורים והנסיונות,
ינו הוא: זהו גון עבודתנו,
לעבד אותו כרצונו ולא
צוה ביותר בימינו לשתי

"מהלך שמימי" אין לנו
אנו שהבאנו על עצמנו
עליות וירידות, תחושת
ים ומניעות לרב, ובדאי
עצמנו את מצב תכונות
יות הרעות, וממילא אין
נו ובשל כך לפל לעצבות
דבר דומה? קבלן בונה
הוא לבקרת היאך הנהו
קס...? אולם אדם
קס, וכי ראוי להאשימו
תה...? בודאי לא, שכן
ינו את עצמנו שנאשם
רא כך בראנו, ובמטרה
זו זה דוקא, כשנדע זאת
בנו על מציאות היותנו.
בידיעה זו נחזק עצמנו
שזו היום עבודתנו, וכך
ה' שנעבדהו בתנאים
כים וקשים כאלו, ואם
צוננו, עלינו להבין שאך
דוקא בכך עושים אנו
רוח לפניו יותר מאלו היו
ת התנאים היפים ביותר
ו.

שבעקבות מצב זה
ות, ההצלחות נראות
ודה שרצון ה' שנעבדהו
עבודה שלא היה בדורות
מקצתו, הדורות הקודמים
ירש מהם ובהתאם לכך
זה כתרו את כתרו של
יים כפי עבודתם. אולם
של הקדוש ברוך הוא
של גון עבודתו במצבים
בדור "עקבות משיחא"
ה בכתרו בגון עבודת ה'
מה שישלים את כתרו
יהלומים לקראת התקון
מינו.

יל לנו ידיעה נחוצה זו,
בדים, רצויים וחביבים.
בלתי נמנעים החולפים
עבודתנו עלינו לחוש
ים לפני ה', אחר שזהו
בגון עבודה שכזו.

לספר את ההצלחות,
ידד מהם, ולראות את
ה בנקדות האור ואפלו
במסך החשוך והעבה
גור אלו נשאב כח ועידוד
מנו, משיגה עלינו, לא

ו "בוס" שיש לו פועלים
וחות, במזוג ובתפנוקים,
ולח פועלים למקומות
פזיונות קשות ובתנאים

רגע חושבים

הרב אליהו רוסתמי

השתדלות האדם

ואם כן כל הפעולות שאדם עושה הם מכח גזירת
אדם הראשון שאכל מעץ הדעת, ואמר "בזיעת
נגזרה גזירה, שאדם יתעייף ויזיע ויעמול קשה, ב
ולהביא פרנסה, אבל בשורה התחתונה האדם כמו
לא משנה במה אתה עובד ומה אתה עושה, את
או יהלומן אתה לא עשית כלום, אלא אתה נמצא
על ציווי ה'.

כשאתה עובד אתה לא חורש בשור וחמור יחד
לא עובד בשבתות וימים טובים וחול המועד, אם
ה', ותעבוד גם בזמנים שאסרתי ותגזול ותרמה, ז
חושב שלא ה' עשה את הכל אלא רק אתה, נכשל

המבחן שלך הוא, שבשעת עשייה אתה מקיים א
לקט שכחה ופאה ומתנות עניים תרומות ומעש
ריבית ואונאת ממון ועוד ועוד!

אומר ה', **אני ציויתי אותך על המעשה**, לא ב
המעשה שלך, גם אם לא תעשה כלום תתקיים ה
בשביל סיבה אחת, לבחון אותך שאתה שומר ע
לתת לך שכר עליהם!

אחר שאנחנו יודעים שהכל מגיע מלמעלה, בגזירת ה' יתברך,
שואל רבינו בחיי, אם הכל מתוכנן מראש, וכל המהלכים
שעובר האדם נקבעו עוד קודם הלידה. למה ה' מצוה אותנו לעשות
השתדלות, למה צריך לעשות מעשה, אם ה' רוצה שאני יאכל עוגיה
שיגלגל אותה לפה שלי, למה צריך לחרוש ולזרוע לקצור ולדוש ולברור
ולטחון וללוש ולאפות, **ולמה צריך ללכת לעבוד בשביל הפרנסה**,
והרי בורא עולם יודע את מספר החשבון שלי בבנק, שיעביר לי בכל
חודש את המשכורת החודשית, אם נגזר עלי כמה ארויח, ואף אחד לא
יכול לשנות את זה, למה צריך לעשות מעשה!

למה כתוב בתורה **וברכך ה' אלקיך בכל מעשה ידיך**, מי צריך את
זה?

מתוך רבינו שתי סיבות, הראשונה שהאדם בא לעולם לקיים
מצוות ולעמוד בנסיון, כמו שכתוב במשנה "התקן עצמך בפרוזדור
כדי שתכנס לטרקלין", באת לעבוד בעולם הזה כדי לזכות לחיי עולם
הבא, ולכן ה' ציוה אותך על ההשתדלות לבחון אותך, האם גם אחרי
כל הפעולות שעשית באדמה ויצאה חיטה ועשית ממנה לחם, אתה
מברך "המוציא לחם מן הארץ", אתה לא עשית כלום אלא ה' הוציא
את הלחם, אתה לקחת טרקטור וחרשת, והבאת אגרונומים ומומחים
שיבדקו את איכות הקרקע ואת גורמי מזג האוויר, ואתה מקבל תחושה
כאילו עשית הכל, אבל כאן נבחנת האמונה, שמה שעשית היה בגדר
השתדלות גרידא, אבל משמים סייעו והמציאו לך את הכל!

הרב יהודה שמעוני מנגיד שיעור בישיבת אור דוד
להוצאות נוספות בנסו: Rabenu.com

יש ערב א
בש
שאסור ל
לפס

הצטרפו לאלפי צופים המגיעים מכל קצוות הארץ והתחברו לנקודות החשובות ביותר בה
שיעור המוסר הגדול בתב

מפי הקול חוצב הלהבות
הרה"ג דניאל זר שליט"א

בכל יום רביעי בשער
ישיבת אור דוד רח' המכבים 8

רב מקדים הרב יורם סרי שליט"א אב"ד מודיעין עלית בשעה 21:15